

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S'envian es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

ASCOLTAU.

I.

Diu s'Evangèli de demá qu'una vegada el Bòn-Jesús s'en mená amb Éll, dalt una montañá, á tres des séus dexebles: Sant Pere, Sant Jaume y Sant Juan.

Y devant élls se vá transfigurá. Y resplandí sa séua cara encesa com es sòl; y es séus vestits semblavan llum de neu.

Y veys aquí qu'apareguéren Moysès y Elías, conversant amb Éll.

Y prenguént Sant Pere la paraula, li digué á Jesús:

—Señó, ¡que bé estam assuquí! si heu voleu, fassem tres tabernacles, un per Vos, un per Moysès y s'altre per Elías.

Encara deya es derré mot quant s'estengué part demunt élls un nigul daurat qu'enlluernava, y sentiren una veu diguent: «Aquest es mon fíy molt estimat qui bé 'm complau; *ascoltaulo*.»

Y quant axò sentiren es dexebles, carregats de pò, caygueren amb sa cara en terra.

Però el Bòn-Jesús s'hi acostá y los digué:—Axecauvós y no tengau temó.

Y obrint ets uys, tots esglayats, no verén á ningú més que á Jesús.

Y mentres devallavan sa montañá los advertí:—No conteu á ningú lo que vos ha passat, fins qu'es Fíy de s'hòmo ressucit d'entre los mòrts.

II.

Aquella veu que desde les altures, referintse á Cristo-Jesús digué: *ascoltaulo*, á n'es tres Apòstols, era sa matexa que dalt el Sinai dictá es deu Manaments; ses Ordonances qu'havian de serví per bòn govèrn de tots es pòbles que volguessin viure vertaderament civilisats.

Y Cristo-Jesús que vengué en el mon per regenerá s'Humanitat averiada, deya á n'ets acusadós vayvés quant li presentavan una malanada pecadora:

—«Aquell de vòltros qu'estiga net de culpa, que li tir sa primera pedra.»

Y se passetjava predicant p'es pòbles sa doctrina santa:

«Quant fassau llimosna, que no sápia sa vòstra má esquèrra lo que há dat sa dreita.»

«Estimau es vòstros inimichs y feys bé á n'es qui 'us avorrexen.»

«Més fácil es qu'una gúmera pas p'es cós d'una guya que s'entrá un rich á dins el Cèl.»

«Cercau el Reyne de Déu y sa Justicia, y tot lo demés vos ho donarán per afegitó.»

«Benaventurats els qui patexen set y fam sobre la tèrra, perque un dia se veurán sodolls y farts.»

«Veni á mí tots es qui vos trobau apesarsats, y jò vos agombolaré.»

«Si no voleu creure en ses méues paraules, creys en ses méues òbres.»

«Aquell qui creurá en mí, valdement muyra, viurá etèrnament....»

Y es pòble que 'l seguia, confessava sa séua Divinidad.

III.

¡Quants de profetes falsos pasturan avuy en dia per Mallorca, pretenguent qu'es pòble los escolt.

Y no tenen mes autoritat que sa que élls matexos s'han donada; y tots predicán á la una; y uns diuen una cosa, y ets altres la desdiuen.

Y cridan á les fosques, cada qual desde sa montañá de sa séua pròpia vanidat, y no s'hi entenen.

Y per mèdi de sa propaganda impía se proclaman sábis es més ignorants; y s'anomenan redentós des pòble, élls que no confirman ses séues teoríes amb s'ecsemples de bones y virtuoses òbres.

No los escolteu, perque la veritat ha fuyta de sa séua boca; y escuses de vòlervós bé, cercan es séu.

Tant sòls Cristo-Jesús, Fíy de lo Etern Pare, digué la veritat á n'es séu pòble, per qui doná sa sanch.

Tant sòls es séus apòstols pòden ben encaminá per conseguí sa vertadera dita, á n'es pelegrins que no s'estoran devant ets embaucadós d'inteligències.

Mallorquins catòlics, *ascoltau l'Iglesia* qu'es s'Espòsa faèl de Jesu-Crist y sa vòstra Mare. —MOSSEN LLUCH.

ENGAN DE MITJES.

Dins un balcó guarnit de vidrieres á mòdo d'*ixernero*, baix d'una gábia amb un canari y entre dos tests de flòs artificials, hey sèu ben aposentada una joveneta, amb sos cabeyes per flocadura devant es dos ditets de front que Déu li va doná, y llegint una novèl·la d'aquelles que per lo immoral, merexerían crema y ventá sa cènra.

Sa mare, qu'es una señora viuda sense béns ni rendes, y no té altra cosa més que n'Adelayda, s'hi acòsta un pòch mal humorada.

—¡Sémpre llegint novèl·les, en llòch de serzirte ses calses! ¡Ja estam ben posades! Fins que m'enfadaré... ¿Qué diria qualsevòl te vés? Tròb que't dura massa sa malfeneria. Y llavò me dius que t'entran ganes de casá....

—Emperò, mamay, pensa que som jóve, ¿que vòls que fassi feyna tot lo dia?

—Còm es ara? pensa que ja has fèt es vint, valdament diguem qu'en tens desèt. No vuy per cap estil que't cries malfanera.

—Idò y jó, y jò....., dexem acabá es capitol... mamayeta...—

Tocan á sa pòrta. Sa criada vá á obrí y avisa qu'es Don Trebeliano: un jovenet missè, bòn mosso y elegant però amb pòchs cèntims.

Sa mare amaga es llibre á n'Adelayda, li fá prende es coxí, y ella se compon sa *bata* que duya arregussada.

—*Adelante, Trebeliano*, tant de témps sense arrambarse per aquí, ¿está hò? ¿está hò?

—Señora, estich tan ocupat; que valdement vulga.... y ¿còm se campan? Vostè *Adelaydeta* sempre aprofitant es temps....

—Ah si señó, jò no sé está aturada.

—Jò li dich que vuy que sia una vertadera dòna de ca-séua, y en que m'estiga mal dirhó, té es gení just es méu.—

Es missè s'acòsta á sa pobila, mentres sa mare fá còm qu'ad esá canastres.

—¿Que tal se devertí aquests derrés dies?

—Oh! sòls vatx aná à sis balls de màscara y à un de Piñata. Y ara m'arregl'aquest vestit per sa Setmana Santa.

—Tots los se cus ella; que n'aprenga. No es per dirley devant, però casi no ha menesté modista.

—¿Que no surten molt à passetjá?

—No més sortim cada horabaxa, y es diumenjes à mitjdia, per lo *rigulá*.

—Trebeliano, à sa méua fiya no l'he criada per vayvera; Déu m'en allibér!—

S'atlòt mirant cosí s'atlòta, pèrt el mon de vista y diu per éll mateix: «aquesta 'm convendria.»

N'Adelayda fá s'empeguehida entre es dos tests de ròses artificials.

Sa mare los se mira, fènt sa mitja; y es canari canta à la desesperada.....

¡Ja té, va dí en Trompa!

Han passat dos mesos. Dins sa mateixa sala, n'Adelayda muda s'escayola à n'es canari; sa mare y en Trebeliano conversan de menudes, seguts en es sofà.

—Señora: no puch aguantá més, mos don consentiment, sinó, tench pò de fé un desbarat.

—Trebeliano: ja sab que l'apreciy; n'hi he dat pròves dexantlo entrá à la casa, però jò no'm pensava que dins tant pòch temps me dás aquest mal glop. Per altre part, jò li som franca... desgracies de familia... li han fus es dòt à n'Adelayda... vosté se fassi es càrreg. Axò sí, no es perque sia fiya méua, però no está embarassada de rès; ella dú la casa, y tant per cosí còm per cuyná sab sa seua part, es sortida una verdadera dòna de casseua. Y per lo mateix, Trebeliano, ja veu que jò no teng altre coseta; si arriba à anarsen, me costará la vida.—

Aquí se trèu es mocadó y fá còm que plorá.

—Señora; jò no he vengut à demaná un dòt; jò sòls preteng sa séua fiya; tench una *carrera* y no pas ánsia que la tractaré axí còm mereix.....

—Mamay ¿vòls que vaji à doná un repás per dins sa cuyna?

—No, jò hey aniré. Per amor de Déu, Trebeliano.....

—Señora... gracias, gracias.

(Surt sa sògra amb sa matexa seriedat que sòlen emprá ses reynes de comèdia.)

—Adelayda.....!

—Trebeliano.....!

Sòls los manca una creu per essè ditxosos.

Feys contes, ignorants lectors, que ja han passat altres dos mesos, y que mos trobam dins una caseta amb mòbles nous.

ELL.—Axò no pòt seguí mes axí; lo que jò guañ no basta per tants de porros-fuyes. M'hi tròb *engan de mitjes*.

ELLA.—¿Y que vòls que 't fassi? Veés si me ferás aná còm un axengué.....

ELL.—Te dich qu'axò no pòt seguí. Y sino ajudem à treure contes.

(Quant un matrimoni fresch comensa à treure contes ¡bòna nit sèt sòus!)

ELLA.—Res ténch de menesté sebre; jò en llòch de dòt te vatx dú sa méua *brillant educació*, posey tú lo demés.

ELL.—¡Brillant educació! ¿Y qu'es lo que sabs fé?

ELLA.—Sé tocá piano, sé francés, y sé dibuix. Sé fé flòs y sé fé fruites de cera.....

ELL.—Idò ja'n menjarás de fruytes de cera, y de piano, y de *crochet*.....

ELLA.—¿Y tú qu'en trèus de sa *carrera*?

ELL.—Oh! ¡Que véngan plèts!..... Un'altre còsa: es necessari qu'avuy mateix surta d'aquí sa méua sògra, y es téus dos nebots; no puch aguantá pús.

ELLA.—Axò, may! jò no engegare mumare.

ELL.—Però jò li diré, amb hòns mòdos, à sa méua sògra, que s'en vaji ella y es nebots. Jò no més me vatx casá amb tú... ¿Heu enténs?

ELLA.—Trebeliano!... (romp plorant.)

ELL.—Adelaida!...

Sa sògra, derrera una mampara:

—¡Som jò sa qu'he tengut *engan de mitjes*!—

Es canari qu'escura de per dins es pòt, sa mica d'escayola que li queda, afica es bech per entre es jonchs, y no alsa es cantet.

Una ratxa de vént mestega ses ròses artificials que guaytan, derrera es vidres des balcó ubèrt.

Y per entre ses cortines de s'alcova comensa à mostrá es brassos sa *creu des matrimoni*.

A. B. C.

FÁBULES D' ISOP.

X.

S'AVARO Y S'ENVEJÓS.

Dos mal'eynes, un avaro
Y s'altre molt envejós,

A Júpter demanàren
Que los concedís un dó.

—«Demanau, (los digué Júpter,)

Però amb una condició,
Que allò qu'es primé demani
En doble heu tendrá es segon.»

S'Avaro còm heu sentia,
Callava y no deya un mot:

Però s'altre que cercava

Més qu'es séu bé, es mal de molts,

Volgué qu'un uy li treguésen,

Sense fé cas d'es dolor

Just no més perque à s'Avaro

Los hi treguésen tots dos.

XI.

ES GALL Y ES XORIGUÉ.

A un Xorigué que encara
No havia berenat
Li va vení s'idèa
De berená d'un Gall.

Més, perque no poguésen
Llavò dirli dolént,
Heu volgué fé amb justicia
Y li va posá plét.

—«Compare en Gall, (li deya,)
Tú are has de morí
Perque la gent desvetlas
Cantant es dematins.

—Axò no es cap delicte,
(Li responia es Gall,)
La gent axí's despèrta
Per comensá es jornal.

—Ydò morirás perque
Sa lley jamay consent
Qu'un mascle ténga moltes
Femélles; y tú'n téns.

—Si'n tench, es que, entre nòltros,
No està mal fét tampòch;
Es perque ses gallines
Axí pònen més òus.

—¡No'm véngues amb excuses!
Vaja: no'n parlem pús:
Aquí morirás perque
Encara estich dejú.

—Axò ja's altre còsa,
Compare en Xorigué:
Heu 'guésseu dit tot-duna,
Y es plét era demés.»

Aquí teniu s'exemple
De lo que fan sovint
Amb capa de justicia
Es grans contra es petits.

XII.

ES PORQUÉ.

Menava un porqué sa guarda
Per devés un ausinar,
Y dexant à su-llá en tèrra
Sa pellissa, 's vá enfilá
A ses branques de s'ausina
Per espolsarli ets aglans.

Amb axò, es pòrchs afañosos
Per sadollarse aviat,

Fins y tot à sa pellissa
Comensaren à dá clau,
Y esquexada y tota tròssos
Va romandre amb un instant.

Llavò es porqueret los deya:
—«Mala rassa d'animals!
A n'ets hòmos que vos matan
Los donau tota sa carn,
Y à s'únich que vos engrexa
Sa pellissa li esquexau.»

XIII.

S' HÒMO Y ES LLEÓ.

Les tenian fòrt ferin, una vegada,
Un Hòmo y un Lleó
Per decidi quin era
Més valent de tots dos.

«¿Y qu'has d'anà à xerrà? (li deya s'hòmo)
Mira aqueix monument
Qu' un lleó representa
Vensut per un des méus.»

Y es lleó responia:—«¿Ves quin' una!
¿Sabs tú si s'escultó
En llòch d'essé un hòmo
Fos estat un lleó!»

XIV.

ISOP Y UN CASSADÓ.

Un Cassadó, una vegada
Anant à cassá à n'es bòsch,
Va veure à Isop que jugava
Tot alegre amb uns atlòts.

Al punt, s'en comensá à riure,
Perque trobava qu' allò
De jugá, no era molt digne
De tot un bon filosof.

Veureu que d' aquelles riayes
De còp s'en va teme Isop,
Y amatent y tot amable
S' hi acostá, y li digué axò:

—«Si aqueix arch amb à que cassas
Sempre el dúe molt estirat,
Axí còm ara se vincla,
Llavò à la fi se romprá.

Mentres que si tú li afluxas
Sa corda de tant en tant,
Tens arch per tota la vida,
Per molt qu' el vulgues emprá.

Ara, amich méu, no t' en rigues
D' haverme trobat jugant:
Que à s' enteniment de s' hòmo
Ni 'n pren lo mateix qu' à un arch.»

M. O.

XEREMIADES.

¡ALERTA, MALLORQUINS! Altre vegada
sa Prensá s'ha vista en sa necessitat de
torná alsà la veu, amb motiu de sa Fi-
loxera.

Segons notícies, ara hey há un ma-
llorquí que, per fugí d' es fòch vòl caure
dins ses brases; es à dí, que per allibe-
rarinos de que mos vénga sa filoxera,
tracta d' introduhí sarments americanes.

Segons diuen ets inteligents, tota casta
de planta d' Amèrica está farcida
d' aquell animaló.

Y diuen qu' aquest subjècte qu' ha
tengut tan bona idèa, no es cap rústich
ni cap ignorant; (¡llástima que no 'u sia,
per sa part de gloria que à nòltros mos
hagués pogut tocá!)

A ses Autoridats, à sa Junta de de-
fensa, y à tots es mallorquins qu' esti-
man sa *Roqueta*, recomanam especial-
ment aquest assumto, are qu' es hòra; no
fos cosa que dormint, dormint, consen-
tissen una *ignorantada* per aquest estil,
y llavò tots mos haguéssem d' esclama
allò de: *Còm mos hem romput es cap,
mos posam sa cervellera.*

Dins s' Estació de Palma, pareix que
se projecta un altre jardinet, y à l' hòra

d' ara ja hey han sembrat uns quants
taronjés baxos, à fi de que no cósti tant
de trabay cuirlos sa fruyta.

Tot axò es bona señal de que sa Com-
pañia no se tròba tan al baix còm vòlen
suposá.

Y ara qu' hey pensam: sabem que
l' any passat s' altre, se sembraren 32 mil
estaquetes de taparera dins es terrussos
d' es terraplens y que per mor de sa se-
quedat, tan sòls n' aferraren dues tercè-
res parts.

Suposam qu' enguañ, abans de co-
mensá es nou jardinet, haurán cubèrt
aquelles faltes, pues d' aquí à tres anys
cada taparera treurá dos reals de rëndá;
de mòdo y de manera que si en plantas-
sin fins à coranta mil (qu' hey caben
molt rebè) y no més produhissen una
amb s' altre un aumut cad' any, y no
mès se pagassin à real s' aumut, y sa
Compañia les arrendás à mitjes, encara
li resultarian, nets y esporgats, mil du-
rets cad' any.

Bé es veritat que si à ses estacions en
feym hòrts de taronjés, còm feren un
principi à sa glorieta de Ciutat, tal vòl-
ta en treurán més.

Tot axò no es més qu' un conversá
d' un accionista ignorant.

* *

El Porvenir Balear, revista quinze-
nal que sortia à Palma, ha fet à sebre à
n' es séus suscriptós que per are no 's
publicará pús.

* *

S. A. R. s' Arxiduch d' Austria es tor-
nat fá pòchs dies à Mallorca amb so séu
vapor, y s' en es anat totduna à sa séua
possessió de Miramar.

Sia molt ben arribat.

* *

Ses germanes Ferni han donat tres
concerts en es Teatro, y es públich les
ha aplaudides per llarch. Vertaderament
s' ho merexían.

Despues d' algunes pessés de cant,
*presentóse Doña Carolina provista de vio-
lin*, (còm deya es *Diari de Palma*,) y
mos fé sentí maravelles. ¡Vaja un violí
ben tocat!

Are, per à Pasco-vendrán ses òperes.
Molta gènt les espera amb impaciencia;
perque en parla de música, ja 's sab: es
nòstro públich se destexina tot, y ¡ja la
tenim armada!

Veurem, veurem.

* *

Un amich nòstro, cabilant, cabilant,
ha trobat es mèdi d' interessá es patrons
catalineros à favó de sa defensa contra
sa filoxera. Es projecte es molt senzill,
pòch costós y de segús beneficis.

Consisteix en que s' Ajuntament y es
Còs d' Engiñés militars *de comun acuer-
do*, concedescan permis à n' es vesins de
l' Arraval de Santa Catalina per sembrá

parres una devòra cada portal de ca-
séua. D' aqueix mòdo tots tendrian in-
terés dirècte en que no s' introduís sa
filoxera; y al mateix temps ses aceres
d' aquells carrés tan amples serian més
ombrivoles y de milló aspècte.

Recomanam s' idèa à n' es catalineros
aygodés y à ses autoridats mencionades.

* *

L' Opinió de dilluns passat:

«Los bailes de piñata celebrados el sá-
bado por la sociedad «La Honradez» y
anoche por la «Protectora» estuvieron am-
bos muy concurridos, observándose una
animación verdaderamente extraordina-
ria.»

S' Isleño d' es mateix dia:

«Anteanoche en *La Honradez* y ayer
en la *Protectora* y *Asistencia Palmesana*
celebráronse los bailes llamados de piña-
ta; pero en ninguno de ellos fué mucha la
concurriencia, apesar del interés que se
tomaron sus promovedores en animarlos.
Es preciso convenir en que las palmesa-
nas no estan dispuestas aun à acudir à
esas fiestas que salen de su época natural;
asi es que *ellas* escaseaban tanto como
abundaban *ellos*; y faltando el principal
elemento, puede calcularse cuán insulsa
seria la velada...»

¿Hey há qualcú més qu' hey ténga res
que dí?

* *

Entre alguns jovensans de Lluchma-
jor que ténen vena d' engiñés, pren molt
de còs s' idèa d' uní aquella vila amb
Ciutat per mèdi de *colosales puentes me-
tálicos*, aprofitant sa felís idèa de Don
Diego.

Han motivat aquest projecte es clòts
y reclaus de qu' está plena sa carretera
d' aquell pòble, fins à n' es punt de que
no hi pugan traginá òus sense perill se-
gú d' arribarlós en forma de truyta.

D' axò s' en diu un projecte bèn pensat.

* *

El Seño Governadó avisa y recòrda à
tots es Batles que dia 15 d' aquest més
ha comensat sa *veda*, y que no sia ningú
que s' atrevesca à anà à cassá.

Però, qui vòl comprá llébres y conís,
y perdius y fotjes, que vaja à Plassa, y
en veurá una mala fi de penjades, que
les venen devant Deu y tot lo mon.

Amb axó, Seño Governadó, vosté ma-
teix, ja 'u veu, etc., etc.

* *

Are més tart, hem sabut que s' Al-
calde ha passat orde de decomissá tota
quanta cassa se present, à Plassa ò à
ses pòrtes.

Era còsa de ferho axí.

* *

Diuen que à València ara tractan de
fundá una *Sociedad contra l' Ignorancia*.
Ben fèt.

Quant aquesta societat tenga tota

Valencia ben adesada d'ignorants y li manqui feyna, llavò pòt vení aquí, á Mallorca, y en trobará per molt de temps.

Hey ha per tayá de sa pessa. Y si no creu en nòltros, ò pensa que l'enganam, qu'en deman dos doblés d'informes á s' Ajuntament, y veurá com li dirá que sí, que tenim rahó.

* *

A molts de lectors los farà fé una mitja riaya, si 'l reparan, un anunci que surt á un diari, fá uns quants dies. Mirau com diu. Comensa:

GANGA. *Para los que quieran hacer fortuna en poco tiempo.*—Meèm, meèm, ¿que será axò? (pensa es lector.) Vat' aquí lo que jò cerch.

Y llavò segueix: *En la calle de los Olmos, núm. 135, se venden ocho bombas para cafeteros, en perfecto estado de uso, con todos los útiles necesarios para hacer café.*

Y es qui les ven, ¿com axí no s'estima més per éll que per un altre, sa fortuna *en poco tiempo?*

Y llavò diuen qu'en el mon no hey há generositat y amor á n'el germá prohisme.

* *

D'es número 15 de *L' Ancora*, copiam lo siguent:

«Tion... Shpe... tio... kuutin... Tskuo... Tsii... Kuoror... tin, tskua. . pipitskuisi... Tso... Tsisi... si, tosi... Tsorre... Tstatú... Dlo... kuioo... trrtz Gholl... hets... Tuaroch... lu... lyle... Higüe... Isiopi... etc.»

Cap des diaris de Palma, havia publicat fins are es cant des rossiñòl; (perque heu de sebre qu'axò es lo que amb alemañ canta un rossiñòl.)

¡Y llavò encare dirán que *L' Ancora* pèrt es cantet!

* *

Per nombrá es canonge nòu, pareix que dins Capítol de la Sèu hey ha hagut fòrsa de sucades, y per dues vòltes han fet taules. Nòltros ignorants, de cop hauriam acertat, pues per no fé *enjosticis*, no n'haguéram nombrat cap. ¡Veu-rem qui treurá sa llarga!

Lo mal es qu'hey deu havè tres ó quatre pessas de seda morada à punt de tayá es sayo.

¡Déu il-lumin es Capítol, si convé!

* *

Segons notícies fresques, pareix que dins *La Vinícola mallorquina* hey ha mar de sarts. Demá se deu havè de reu- ní sa Junta general y n'hi ha qu'hey van amb sos esperons fèts. Si la còsa heu paga, en es pròxim número resse- ñarém sa funció.

COVERBOS.

Colcant à d'òs demunt una mula, pas- sava per un camí de partió un mercadé que s'en anava à una possessió de per allà pròp.

Amb axò passá per devant un auber- coqué carregat d'aubercòchs gròssos y madurs, qu'es véurelos no més, feyan menjera.

—¡Vaja uns aubercòchs! (pensá es mercadé;) à son amo no 'l farà rich ni pòbre una dotzena més ò manco. Però, tan amunt qu'estan... ¿com heu faria jò per arribarlós?...

El dimòni de sa gola li enviá una idea: es mercadé aturá sa mula: li fé quatre moxonies perque no se mogué; escam- pá sa vista per tot lo redó, y no va veure un'ánima; y amb axò, s'enfila dret de- munt sa mula y comensa à cohi auber- còchs.

Amb aquesta situació, y quant s'al- sava de puntes per arribá à un auber- còch més gròs y més madú qu'ets altres, li entrá una suó freda pensant una còsa terrible, y s'esclamá:

—¡Mirau si are passava qualcú y 'm fés sa polissonada de pegá un còp d'jarri!

Sa mula, encare no sentí jarri! ja va essè partida, y es pòbre mercadé, tan llarch com era, pegá un esclat que n'hi havia per romprese s'ansa d'es còll.

* *

Un carboné de Deyá, que may havia estat à Ciutat, hey vengué, s'altre dia com plovia tant, à vendre un viatge de carbó. Com torná essè à la vila, li de- manaren:

—¿Qu'es, com t'ha agradat Ciutat?

Y éll responia:

—No vos ho puch dí, perque no l'he poguda mirá gens.

—¿Y com axí?

—Foy! perque en aná p'es carrés de Ciutat, en dies de fanch, un hòmo no pòt alsá ets uys d'en terra, si no vòl morí negat. Tot son basses y bassiòts.

Vat' aquí un *coverbo* hò per contarló à s' Ajuntament.

* *

Un señó qu'anava à cassá, va veure asseguts en terra devòra una barraca dos atlòts que ploravan demanant bere- ná. Son pare feya astelles un tròs lluny.

Compatit de sentirlós, digué aquell señó:

—Vaja, son pare, no los fassau plorá: daulós qualche còsa.

—Tir, tir, señó, que los deix aná: aquí ahont los veu, plorant plorant, tant un com s'altre ja ténen una frexura dins el còs.

—¿Idò, y encare plorau y vos quexan?

—Sí! veyès... (responian ets atlòts,) ¡una frexura dins el còs!... sí... ¡però es sa nòstra!

PORROS-FEYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLÍFICH.—*D' hon vens Maria?*
De sa sabateria.

SEMBLANSES.—1. *En que no serveix.*
2. *En que té sola.*
3. *En que vénen devant Pasco.*
4. *En que té sal.*

TRIÀNGUL.....—C O R T È S
C O R T È
C O R T
C O R
C O
C

FUGA.....—*Mala guarda si no't guardas.*

CAVILACIONS.—1. *Es Febré.*
2. *Un jòch de cartes.*
3. *Manllebá doblés, à torná es dia de Pasco.*

ENDEVINAYA.—*Un corch de fava.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Coniet de guix, M. Olecrab, Un Apun- taladó y Un Punxa engegat,*
Déu:—*Dos de s' Arraval, Un Escolá, Un Fa- riné, Un Indioté y Un Oficial sense empleo.*
Nòu:—*Un Llòro, Un Signor Russo, Un Ba- lladó, Titinoya, Pere Picarol y Un Sardine festejadis.*

Vuyt:—*Bibi, K. D. T. y Xim Pariol.*
Sèt:—*Tio Camuñes, Xerrayna, Malerba, Un Llenterné y Un Pagés.*

Una no més:—*Un Cònte malaltis.*

GEROGLÍFICH.

En R C

X. X.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla es sòl à un fredolech?
2. ¿Y una pipa à una escopeta?
3. ¿Y un caragòl à un cabridet?
4. ¿Y un rellòtge à un niu?
5. ¿Y sa mare d'un fiy dolent à un escolá majó?

K. D. T.

QUADRAT NUMÉRICH.

Ompli aquests nòu pichs amb ses nòu cifres 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 y 9: de manera que sumades de dalt à baix, de través y diagonalment, fassen sempre 15.

UN VALLDEMOSEI SINEUÉ.

FUGA DE CONSONANTS.

A.. E..U..E. .E. .E.E E. .AU .E..AU.A
X.

ENDEVINAYA.

Si ests entenent, colegeix
Lo qu'are 't preguntaré:
Un instrument fá es fusté;
No l'empra qui 'l dona à fé,
Es qui 'l fá, no s'en serveix.
Y es qui l'empra, no coneix
Si está malament ò bé.

XERRAYNA.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

21 FEBRÉ DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.